

Είναι ο αναρχισμός βίαιος;

Alan MacSimoin

Καθώς ο αναρχισμός γίνεται δημοφιλέστερος, καταβάλλονται προσπάθειες να παρουσιαστεί ως «βίαιος». Ελάχιστοι δημοσιογράφοι έχουν ανακαλύψει ότι είναι πολύ πιο ευκολότερο να κατασκευαστούν διάφορες ιστορίες για τους αναρχικούς παρά να μιλήσουν οι ίδιοι οι αναρχικοί για τους εαυτούς τους. Έτσι, σήμερα ακούμε, συνήθως, σκουπίδια του είδους ότι «οι αναρχικοί μισούν κάθε οργάνωση». Τελικά, θεωρείται αξιόπιστία το να κατηγορούνται άνθρωποι που οργανώνουν «αντικαπιταλιστικές» διαμαρτυρίες ότι είναι, ταυτόχρονα, ενάντια σε κάθε δομή και οργάνωση.

Ωστόσο, λέγονται ένα σωρό αηδίες στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο και στις εφημερίδες, καταβάλλοντας προσπάθεια να εντυπωθεί ο αναρχισμός ως κάτι περισσότερο από μια άλλη λέξη για τη βία. Στην πραγματικότητα, οι αναρχικοί δεν είναι περισσότερο βίαιοι από οποιονδήποτε άλλον και η πραγματικότητα είναι ότι είμαστε όλο και λιγότερο βίαιοι λόγω της πολιτικής μας. Ο στόχος μας είναι ένας καλύτερος κόσμος για τον καθέναν που ζει σε αυτόν τον πλανήτη και είναι ένας στόχος που δεν μπορεί να επιβληθεί από μια μειονότητα.

Κανένας δεν μπορεί να εξαναγκαστεί να συνασπιστεί με τους συναδέλφους του ή τους γείτονές του, για να αποκτήσουν όλοι μαζί τον έλεγχο των αποφάσεων που τους αφορούν, κανένας δεν μπορεί να εξαναγκαστεί να είναι ελεύθερος. Η μάχη μας είναι μάχη ιδεών.

Τότε γιατί ο αναρχισμός συγχέεται τόσο συχνά με τις... αντίκες των τρομοκρατικών συμμοριών; Όπως στους περισσότερους μύθους, υπάρχει και εδώ ένας κόκκος αλήθειας ανάμεσα. Μετά την ήττα της εξέγερσης των εργαζόμενων του Παρισιού το 1871, η άρχουσα τάξη πέταξε στο καλάθι των αχρήστων ακόμα και τις ελάχιστες αυτές πολιτικές ελευθερίες που υπήρχαν σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, εξαπολύοντας ένα αιματηρό κύμα βίας ενάντια στον καθένα και την καθεμία που αντιστεκόταν στους νόμους των πλουσίων.

Μια μειονότητα αναρχικών θέλησε να εκδικηθεί τη βία αυτή των αφεντικών και της αριστοκρατίας ενάντια στους εργαζόμενους. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η εκδίκηση αυτή ήταν έργο μεμονωμένων ατόμων που ενεργούσαν με τη δική τους και μόνο πρωτοβουλία. Εντούτοις, οι ενέργειες αυτές ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία ώστε να φορτωθεί ο αναρχισμός με την εικόνα του βίαιου. Στην Αγγλία, η Scotland Yard είχε μια πολύ καλή ευκαιρία να εξαπολύσει μια «μαύρη» προπαγάνδα. Έτσι έπλασαν σενάρια με αναρχικούς (συνήθως «ξένους») για τους οποίους έλεγαν ότι σχεδίαζαν να χρησιμοποιήσουν δηλητήριο και βόμβες «στον πόλεμό τους μέχρι θανάτου ενάντια στην κοινωνία». Υποτίθετο ακόμα ότι, επρόκειτο να εξαπολυθούν από τους αναρχικούς επικίνδυνα μικρόβια ώστε να μολυνθούν μερικές από τις φτωχότερες και πιο ρυπαρές περιοχές του East End του Λονδίνου.

Υποστηρίχθηκε επιπλέον ότι, όλοι αυτοί οι συνωμότες σχεδίαζαν να μαζέψουν τα ενδύματα των θυμάτων της χολέρας και να τα εισάγουν στην Αγγλία. Όταν ένα ψέμα επαναλαμβάνεται συχνά τότε οι περισσότεροι άνθρωποι το δέχονται πλέον ως

γεγονός, έως ότου συναντήσουν πραγματικούς ζωντανούς αναρχικούς και ανακαλύψουν ότι το ψέμα αυτό είναι πιο πιστευτό από ό,τι άλλα.

Έτσι, ας θέσουμε το ζήτημα ξεκάθαρα. Οι αναρχικοί σε όλο τον κόσμο, έχουν διακηρύξει ότι οι μυστικοί στρατοί και οι συνωμοσίες δεν μπορούν να επιφέρουν το είδος της αλλαγής που επιθυμούμε. Συνήθως, οι μυστικοί αυτοί στρατοί και οι διάφοροι συνωμότες είναι άσπλαχνοι και δεν ενδιαφέρονται αρκετά για το εάν θα υπάρξουν αθώα θύματα από τον αυτοονομαζόμενο πόλεμό τους. Είναι ελιτιστές και αυταρχικοί και δεν υπόκεινται σε κανέναν έλεγχο παρά μόνο στο δικό τους, παρά το ότι διακηρύσσουν ότι ό,τι κάνουν το κάνουν «για τον λαό». Μπορούμε να καταλάβουμε το γιατί. Πάνω στην απογοήτευσή τους, οι μικρές τέτοιες ομάδες στρέφονται σε στρατιωτικές μεθόδους. Η αδικία βρίσκεται παντού και πάντα υπάρχουν εκείνοι που ψάχνουν για μια γρήγορη λύση.

Πρέπει να δηλώσουμε σαφώς ότι το να δολοφονούνται μεμονωμένοι εξουσιαστές, αφεντικά ή μέλη των αστυνομιών τους είναι κάτι με το οποίο δεν πρόκειται να ανατραπεί ποτέ το καπιταλιστικό σύστημα. Όλοι αναπληρώνονται. Ο καπιταλισμός επιβιώνει επειδή η πλειοψηφία των ανθρώπων θεωρεί ότι δεν υπάρχει καμία άλλη εναλλακτική λύση. Πρέπει να τους πείσουμε ότι υπάρχει και ότι είναι στο χέρι τους να την κάνουν πραγματικότητα.

Μόνο μια ισχυρή και πολιτικά συνειδητοποιημένη εργατική τάξη μπορεί να εκπληρώσει αυτό το καθήκον. Όταν φτάνουμε στο στάδιο αυτό, είναι αρκετά σίγουρο ότι οι παλαιοί εξουσιαστές δεν πρόκειται να παραιτηθούν από τον πλούτο και την εξουσία τους χωρίς αγώνα. Σε όλη την ανθρώπινη ιστορία καμία άρχουσα τάξη δεν παραιτήθηκε οικειοθελώς. Θα πρέπει να υπάρξει υπεράσπιση των κερδών μιας νέας κοινωνίας, μιας κοινωνίας βασισμένης στη συμφωνία και στη συμμετοχή της πλειοψηφίας, θα πρέπει να υπερασπιστούν. Και αυτό μπορεί να γίνει από τις οργανώσεις εκείνες που βρίσκονται υπό δημοκρατικό έλεγχο.

Η κοινωνία δεν πρόκειται να αλλάξει με οποιαδήποτε βία. Μόνο η βία αυτή που προέρχεται από τη νίκη της πλειοψηφίας, που θα έχει πλέον αναρχικούς

στόχους, για να υπερασπίσει τη νέα κοινωνία από τις επιθέσεις των πρώην εξουσιαστών και πρώην αφεντικών, δικαιολογείται.

* Το κείμενο αυτό του Alan MacSimoin, μέλους του αναρχοκομμουνιστικού WSM (Workers Solidarity Movement) από την Ιρλανδία, δημοσιεύτηκε στο δελτίο της οργάνωσης «Workers Solidarity» το 2001. Μπορεί να βρεθεί σε pdf στο <http://struggle.ws/ws/2001.html> Μετάφραση στα ελληνικά «Ούτε Θεός- Ούτε Αφέντης», Μελβούρνη, 17 Οκτώβρη 2005.

*

<http://ngnm.vrahokipos.net>